

[Bonnichsen.]

saa at de Karakterer, der til syvende og sidst gives, er alt andet end dækkende den virkelige Præstation. Det er jeg ganske enig med Ministeren i, men jeg foretrækker alligevel det for det, som jeg forstod den højtærede Minister ogsaa var betænkelig ved, nemlig den Vilkaarlighed, som det saa let kan blive, hvis det er den enkelte Lærer der skal afgøre, hvorvidt Eleven er moden eller ej.

Maa jeg lige i en ganske kort Bemærkning om Klasseundervisning sige, at jeg glæder mig over det Forsvar, den højtærede Minister kom med herfor. Det var et Fremskridt i sin Tid. Jeg ser stadig saadan paa det, at det var et teknisk Middel; den Dag i Dag kan man endnu komme ind i Skoler, hvor man sidder og underviser paa den gammeldags Maner. Det at have saadanne tekniske Hjælpemidler kan ikke siges at være til Skade, men alt kan jo overdrives, deri er jeg enig med den højtærede Minister. Det er mest i Gymnasierne det har været saadan, hos Lærere, der mindre forstod, hvad det gjaldt om, at man har taget det ganske stift og strengt, men i Folkeskolen lemper man sig alligevel lidt mere. Vi har heller ikke Universitetet direkte over os som Gymnasierne. Det er i Virkeligheden Universitetet, der lægger sin klamme Haand over det hele. Det begynder allerede i Underskolen at bestemme. Det er det første, man hører Forældre spørge om: Kan mit Barn komme i Underskolen, dernæst i Mellemskolen o. s. v. Det er de Fordringer, Universitetet stiller, der i mange Henseender hindrer, at vi kan behandle Børnene, som de egentlig skulde, tage dem, hvor de er, og undervise dem efter de Evner, de har.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch):

Jeg takker de to Ordførere for disse meget vejledende yderligere Bemærkninger og vilde kun gerne gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Bonnichsen vedrørende Forsøgene i Landbruget, sammenholdt med Forsøgene i Skolen. Jeg forstod, at det, der skulde fremhæves, var, at Forskellen mellem Forsøgene var saa stor, at man ikke kunde undre sig over, at vi, naar det drejer sig om vore Børn, har været meget mere forsigtige — saadan forstod jeg det ærede Medlems Tankegang. Selv om jeg nu vil gaa ind paa, at Børnene er et overordentlig værdifuldt Objekt for baade vor Kærlighed og vor Betragtning, hvilket kan gøre, at vi er tilbageholdende — lad nu gaa med det —, kan jeg alligevel ikke undlade at gøre den Bemærkning, at det kunde jo være, at man

ogsaa skadede Børnene lidt ved at være saa tilbageholdende. Jeg har ved en Lejlighed, hvor jeg var nede paa Lolland, en Formiddag været paa Besøg i 3—4 Skoler, og bl. a. hørte jeg Undervisningen i Landsbyskolen. Ved at se de Læremidler, de havde, fik jeg konstateret, at i hvert Fald i de Skoler, hvor jeg var, og det var fire, læres der overhovedet ikke Verdenshistorie. Børnene lærer Fædrelandshistorie, men de lærer slet ikke Verdenshistorie. Det vil sige, at disse Børn eller ganske unge, som i 14 Aars Alderen gaar ud af Skolen, ud over det gamle Jødelands Historie, som de jo faar gennem Bibelhistorien, og Fædrelandshistorie intet har hørt om Historie; de har intet hørt om hele vor Verdensdels Skæbne og Oplevelser fra Sokrates til Cæsar, Karl den Store og opefter til Napoleon og Bismarck ud over, hvad der lige vedrører Danmark. De kommer ud i Livet og stilles straks over for Navne som Molotov og Truman. I det, de skal til at arbejde med, i det Samfund, de skal være i, stilles de over for nye Problemer og Navne, og det svirrer for dem, fordi de ikke har faaet den mindste Vejledning med Hensyn til Verdenshistorie. Her vil jeg gerne igen henvise til det, jeg hørte i Gaar ved Reventlow-Festen; for blandt de Ting, den gamle Reventlow havde krævet i Skolekommissionen, var ogsaa, at Folkeskolens Børn skulde lære noget Verdenshistorie. Her har vi altsaa nu i halvandet Hundrede Aar tøvet med denne lille Reform af Ængstelse, maaske ud fra den Ængstelse, det ærede Medlem talte om. Jeg tror ærlig talt, at der er mange Omraader inden for Skolen, hvor man kunde ønske, trods Ængstelsen, at der blev gjort nogle flere Forsøg, og jeg tror ikke, det vilde komme til at skade vore Børn.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

H. P. Johansen: Jeg skal tillade mig at stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 312 af 4. Juli 1942 om Ungdomsskoler for den ufaglærte Ungdom.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4441; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 592).